

FRATS I CAMPS

“La gent vol polítics amb vergonya i sentit comú”

Francesc Romeu optarà a la secretaria general del PSPV-PSOE al proper congrés de la formació. Troba que “la capacitat intel·lectual del partit és maltractada” i que “el problema d’Alarte no és el seu crèdit al si del PSPV, sinó el seu crèdit social”.

Francesc Romeu optarà a la secretaria general del PSPV al 12è congrés nacional de la formació, previst per a l’estiu del 2012. Un conclave que es podria avançar si les eleccions estatals —com és previsible— es fan enguany. Per això Romeu, actual director d’Innovació i Accessibilitat de Renfe, ja greixa la maquinària. Divendres 15 de juliol es presentà públicament a Alfafar (Horta), en un sopar-festa que va aplegar 800 simpatitzants i on va exposar un document sobre com dinamitzar el PSPV, internament i externa. “No transformaràs l’estat anímic de la militància si no hi parles i veus què sent, just allò que no ha fet l’actual direcció”, assevera Romeu, que també ha convocat els més de 500 secretaris locals del partit a un “intercanvi de punts de vista” que farà, passat l’agost, agrupació per agrupació. “Al PSPV li cal un Suresnes com el que va tenir el PSOE l’any 1974. Siga quan siga el congrés, tindrem enllestit un projecte sòlid, debatut amb la militància.”

—Actueu, si fa no fa, com Jorge Alarte després de la derrota electoral d’Ignasi Pla del 2007. Aquell juliol va erigir-se com a alternativa i va anar ací i allà, fins al congrés de setembre del 2008, a la recerca de complicitats.

—No tinc la impressió de fer com Alarte, no. Més enllà d’allò de les generacions, no parlava de propostes; tan sols deia qui calia jubilar. Jo, en canvi, defenso un projecte integrador: molts que han estat alcaldes i directors generals se’n senten exclosos. Ens cal gestionar bé el coneixement. La capacitat intel·lectual del partit és maltractada. Tot és sotmès al repartiment de quatre interessos sota la taula, hi ha una desesperança i una demoralització evident, però ni ens hem de resignar ni ens hem de conformar, i encara menys callar. Jo no sóc qui ha parlat de militaritzar el PSPV. S’hi ha estès la por, cosa intolerable en un partit com el meu. A mi no m’hi sobra ningú: ni Alarte ni ningú. Tinc una actitud propositiva, vull eixamplar el nostre espai. Els darrers tres anys hem perdut vora 8.000 afiliats, i si no hi ha un revulsiu encara en perdrem més, amb la pujada de les quotes i el desànim imperant. La gent espera respostes, una mica de color enmig d’aquest marró que patim.

—Al congrés del 2008 vau coalitzar-vos amb Joaquim Puig i vau reunir el

47% dels suports dels delegats. S'entenia que el candidat del 2011 a la Generalitat haguéreu estat vós. Hauríeu millorat el resultat d'Alarte?

—L'estratègia política dels tres anys anteriors no hi hauria tingut res a veure. Ni quant a l'organització militar del partit —els nostres regidors se senten abandonats— ni quant al funcionament de les cases del poble, que es van crear per a parlar de política i obrir-les a la societat, no per a comptar-hi delegats. I la campanya, és clar, no l'hauria basada en la denúncia de la corrupció. Si vas rere l'agenda del PP, mai no l'avançaràs. No hem fet cap iniciativa ni hem provocat cap debat, en aquests tres anys. Un partit no és alternativa de govern fins que no hi actua, com a govern. Parlar únicament de la corrupció i el nostre buit ideològic i programàtic, a més de negar la identitat, ens ha dut aquest resultat. Mireu el resultat de Compromís i el milió de persones que ha optat per l'abstenció, si no. Nosaltres hauríem fet les coses d'una altra manera i el resultat hauria estat un altre.

—Al número 1.410 d'EL TEMPS, Joan Lerna deia que el PSPV potser no ha tocat fons electoral, encara.

—Tenim l'exemple d'unes altres comunitats i d'uns altres partits. Un partit no toca fons fins que no es dissol: mireu la UCD, a l'estat espanyol. És clar que la nostra situació encara pot empitjorar, si no fem que la gent esdevinga l'eix central de la nostra política. Ens ho demanen als carrers i les places! Volen polítics amb vergonya i sentit comú, tal com deia

“Cal que el PSPV torne a ser present: no vull agafar pancartes, sinó provocar-les”

Jaume I. I hem de ser transparents, també. Si no ens volem posar al seu nivell, no podem entrar al joc de Rafael Blasco [portaveu del PP a les Corts]. Hem de mirar la gent a la cara, no a través del cotxe oficial amb vidres de color negre.

—Quina garantia hi ha que amb vós s'acabarien els enfrontaments al PSPV? No hi són inherents?

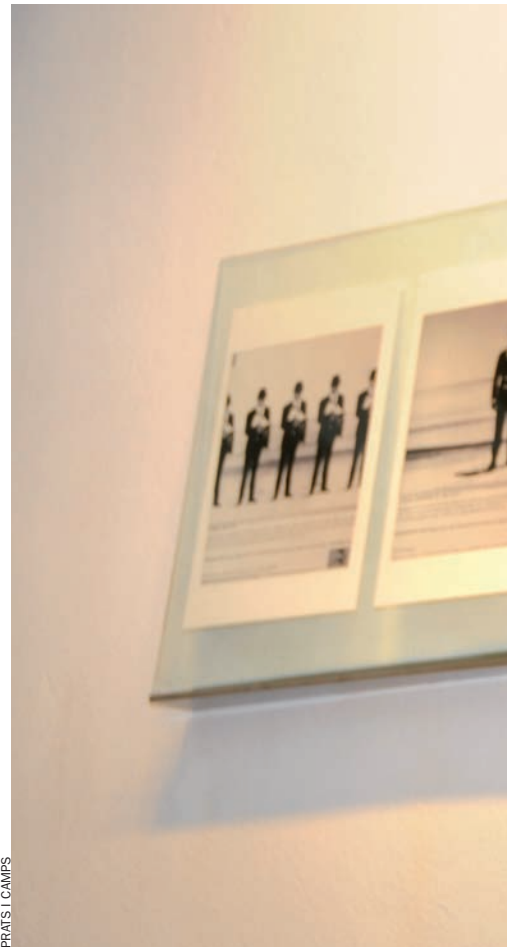
—No. Aquest partit sabia entendre's, pactava la discrepància i no exclouia ningú. No entenc allò dels bons i dels dolents, del nosaltres i ells. És això, que enverina el nostre projecte! No només vull integrar els 18.000 afiliats que tenim, sinó que en vull de nous i recuperar els que s'hi sentien exclosos i n'han marxat. Cal bastir un projecte que no caiga en els personalismes, com passa ara.

—Què us semblà l'intent d'Antoni Asunción de presentar-se a les eleccions primàries, ara farà un any?

—Em sembla bé que qualsevol company o companya que tinga aquesta ambició —en el bon sentit de la paraula—, ho intente. Quan hi ha la possibilitat de primàries, cal propiciar-les. És més senzill d'entendre la passa feta per Asunción que no allò que passà a Sagunt, en què el guanyador de les primàries [Manuel Carbó], com que no agradava, van expulsar-lo i van obrir-li un procés sancionador. Això no ha de poder passar en un partit com el nostre! Les coses normals cal tractar-les amb normalitat, i això no passa ací. Al PSPV hi ha massa por de perdre l'estatus, la política s'hi ha convertit en un ofici, s'hi ha perdut la vocació de servei públic al ciutadà. Tot plegat fa que la base no crega en la democràcia interna ni que forma part d'un partit amb llibertat. No poden témer ser sancionats per qualsevol comportament. La gent vol fer quelcom més que enganxar cartells... Si els arriben, que de vegades ni això. Cal que aquest partit torne a ser present a la societat. No vull agafar pancartes, sinó provocar-les... I donar-hi respostes. Està molt bé eixir a la plaça de la Mare de Déu a defensar el valencià, però el grup parlamentari hauria de presentar iniciatives per a defensar-lo de debò. És de tot això, que hem de parlar al PSPV.

—El grup de les Corts, precisament, és ben afí a Alarte. Si ell deixara de ser el secretari general, passaria com els darrers tres anys: la direcció no sintonitzaria gaire amb els diputats.

—El 2008 jo tampoc no era diputat, però cadascú tenim la nostra manera de fer les coses i de relacionar-nos amb la gent. Les afinitats, només les entenc al voltant d'un projecte. Tots els companys són bons, i, naturalment, no em sobra cap dels 33 diputats que tenim a les Corts, ni els de les diputacions, ni els regidors dels ajuntaments. Tothom és necessari i tindrà un paper protagonista al programa

FRATIS I CAMPS

de govern —no electoral— que presentaré. Fa vint anys que no ens mirem com a companys ni tenim un debat conjunt dins la normalitat, com ens demana la gent del carrer. Cada company que tinga un càrrec, però, hauria de tindre la seua

“A València no hi ha hagut cap política de partit; jo no conec la veu de Salva Broseta”

càrrega: defensar un projecte de partit per tal de guanyar la societat.

—Al darrer comitè nacional vau demanar d'avançar el 12è congrés.

—Ho vaig dir a Jorge: “No espere que dimitiesques, però sí que convoques un congrés i que dones la paraula a la militància.” Amb el pitjor resultat de la nostra història, amb el deute que tenim,

amb la pèrdua d'afiliats i la manca de discurs que patim... No em va fer cas. Però, el convoque quan el convoque, tindrà enllestit el meu projecte. Mantenen l'autoritat dels vots orgànics, però, després del resultat electoral, Alarte i la seua executiva han perdut l'autoritat moral.

—**Prometé que se n'aniria si no millorava “sensiblement” el resultat de Pla. Us ha estranyat que es quedara?**

—Que no se n'anara no ha sorprès ningú, i ara el problema no és el crèdit de Jorge dins l'organització, sinó el seu crèdit social. Quina capacitat tindrem de fer programes, propostes o acords, si ni tan sols complim els de casa? Ho va dir una companya al comitè nacional: “Si un home perd la paraula, què li queda?”

—**No té paraula, Alarte?**

—Em remet als fets.

—**Li dona suport Puig, el vostre aliat a l'11è congrés...**

—L'acord amb Ximo i amb Vicent Garcés [d'Esquerra Socialista] fou en aquell moment i pel que va ser, res més. Ara ell ha pres una posició que haurà d'explicar a qui siga, no a mi. La imatge

de repartiment de càrrecs no és gens bona, però vull girar full: aspire a construir un projecte integrador, en què tothom se senta bé.

—**L'entesa Alarte-Puig va propiciar la candidatura municipal de València, amb Joan Calabuig al capdavant. El seu 22,5% dels vots és un altre rècord negatiu.**

“Calabuig i Martín haurien d'haver posat el càrrec a disposició del partit, sobretot ella”

—A València no hi ha hagut cap política de partit. Jo no conec la veu de Salva Broseta [secretari general municipal i número 2 de la llista]... L'executiva de la ciutat és paràlitzada, al Cabanyal hem dit una cosa i la contrària, i el crèdit que transmetés és aquell que la gent vota. Hi han entrat Esquerra Unida i Compromís amb dos i tres regidors, hi ha vot d'esquerres a València! I no parlem del resultat catastròfic d'Alacant ni de la solució orgànica adoptada a continuació...

—**Joan Calabuig, a València, i Elena Martín, a Alacant, són en condicions de liderar l'oposició municipal després dels resultats obtinguts?**

—Tots dos haurien d'haver posat el càrrec a disposició del partit. Sobretot ella, que és la secretària d'organització del PSPV i ha perdut sis regidors, quan l'any 2007 [amb Etelevina Andreu com a candidata] ens vam quedar a un de la majoria absoluta! Si la societat no hi veu cap reacció, passa això que passa. És per tot això, que vull modernitzar el partit i dotar-lo d'una funció de servei públic.

—**Hi ha sectors del PSPV que promouen l'ex-diputat Manolo Mata, d'Esquerra Socialista, com a secretari general. Hi faríeu pinya?**

—No sé què proposa exactament. Ni tan sols no s'ha presentat encara, de fet. No m'interessen els debats personalistes, sinó les idees i els programes. Jo presentaré una candidatura integradora per a guanyar el congrés i la Generalitat. Manolo és vàlid i valent, com va demostrar presentant-se a les primàries de València [va obtenir-hi, sense el suport d'Alarte ni de Puig, el 43% dels vots].

—**Confieu que Alarte serà capaç de redreçar el rumb del partit, en cas que continue dirigint-lo?**

—Jo confie en la militància d'aquest partit, que és qui ha de parlar i decidir. Hom pot tenir l'ambició de perpetuar-se, però la militància és la veritable protagonista. A ella li manifeste ara la meua disponibilitat absoluta i la meua predisposició a elaborar un programa que no hauré redactat en una taula tot solet, sinó que hauré consensuat fil per randa, agrupació per agrupació.

—**Si l'any 2015 Jorge Alarte torna a esdevenir el candidat del PSPV-PSOE a la Generalitat Valenciana, tindrà opcions de ser-ne el president?**

—Si continua fent com fins ara, òbviament que no.

—**En aquest cas, fins i tot podria empitjorar el resultat d'enguany, com ha dit Lerma...**

—Òbviament que sí.

Victor Maceda